

sundrar þjóðinni, sundrar líklega seinast hverjum einstakling.“

„Ljót eru vestanblöðin, það er satt,“ sagði Sigurður hugsandi, „og mikinn kotungsbrag setur það á landa vora fyrir vestan, að blaðamenska þeirra skuli ekki í betra lagi. Mun almenningur manna sárt finna til þess og una því illa. Verður þá að líkindum bót á því með tímanum. Sanngjarn verður maður líka að vera í garð þeirra. Þetta eru frumbýlingar og eðlilega skamt á leið komnir í mörgu, þó allvel gangi þeim að afla fjár. Af mentuðum mönnum hafa þeir tiltölulega miklu færra en vér. Jafnvel hér heima eru eigi ritstjórar á hverju strái. Margt má vorri eigin blaðamensku til foráttu finna. Hún er líka nokkuð einhliða og þröngsýn. Sanngirni í garð andstæðinga er þar oft lítil og stundum fer þrúðmenskan þar út um þúfur. Íslendingar eru þröngsýnir, hvar sem þeir eru, og hættir við að leggja óvini sína í einelti. Á þann hátt hefir mörgum góðum dreng verið hrundið fyrir ætternisstapa. — En bót má við öllu finna. Þjóð vor á enn eftir að sjá að sér.“

Hesturinn hnaut í myrkrinu undir Jóni og hann var nærri hrokinn úr söðli.

„Farðu gætulega, faðir minn!“ sagði Sigurður, „það er svo herfilega dimt. Eg man ekki eftir öðru eins myrkri“.

„Jú, mér hefir oft verið dimt fyrir augum,“ svaraði Jón, „og mér verður það einlægt meir og meir. Það er víst ellin með fram. Eg ætlaði eitt sinn mikið að gjöra og miklu til leiðar að koma. En lítið hefir úr því orðið. Eg hafði eitt sinn trú á mönnunum, og lét mér vera vel til þeirra. En smám saman hafa trú og velvild dofnað. Mennirnir reyndust mér á annan hátt en eg ætlaði. Þegar eg barðist fyrir góðum málum og þarslegum fyrirtækjum, ónýttu þeir það með tortrygni.